

1

Of dit een vrolijk verhaal gaat worden, weet ik niet. Er zal best wat vrolijkheid voorbijkomen, want dat was er wel natuurlijk. En duisternis bestaat bij de gratie van het licht, nietwaar? Maar hoe graag ik de duisternis ook op afstand wil houden, ze is er. Ze is er altijd geweest en zonder haar zou ik niet zijn wie ik was. Dus probeer ik haar te omarmen als een ziek lijf dat gekoesterd wil worden.

2

Om maar met de deur in huis te vallen: er is niet zoveel. Er is een dorp met zeven straten, een pleintje, een kruidenierswinkelje dat 'Leidi' heet en dat wordt uitgebaat door een vrouw die Leidi heet. Verder is er een kleine speeltuin met een houten wip, een klimtoestel dat bestaat uit negen ronde balken in de vorm van een tipi, en een zandbak. Een piepklein kerkje. Een camping, een meer dat 'de Bijland' heet, uiterwaarden en wat volkstuintjes. En de Eltenberg, een kleine berg, of nou ja, het is meer een heuvel die je heel in de verte ziet liggen, over de grens in Duitsland.

Er is een dorpsalcoholiste, Tilly Pop, een kleine, magere, vriendelijke vrouw met een geaderd gezicht en verdrietige ogen.

Je hebt Roek Klop, die een slijterij heeft en Tilly tot zijn vaste klandizie kan rekenen. Klop en Pop, leuke titel voor een kinderboek als je het alcoholistische aspect even buiten beschouwing laat.

Zwarte Rita van de hoek, een vrouw met zwart haar die vroeger heel mooi moet zijn geweest, en die stoffen verkoopt op de markt.

Je hebt Betsie Broekhuis, de dochter van Corry en Jan Broekhuis, die naaister is.

Vette François, die een stacaravan heeft omgebouwd tot snackbar.

Rolton Wekenborg, uit een geslacht van schippers, die twee broers heeft verloren omdat ze letterlijk tussen de wal en het schip terechtkwamen.

Dan is er Grada Bisselbrink, die een kunstgebit heeft dat amper in haar mond past en die als ze lippenstift draagt steevast zegt dat ze even met de hondenpiemel langs haar lippen is gegaan.

Roddy Stekker, een geboren pestkop met stekeltjeshaar.

Riny van Kleef met zijn leren jas, zwarte kuif en donkere ogen, die verteerd door liefdesverdriet dwars door alle weersomstandigheden heen rondrijdt in zijn rode Datsun Sunny Coupé, alle ramen open, terwijl ‘Zeven brieven’ van Arne Jansen op repeat uit zijn speakers schalt.

Wendy Ramores natuurlijk, beautyexpert, kapster én schoonheidsspecialiste ineen, die extra inkomsten genereert door mensen af te leggen na hun overlijden.

Gerry Verbiezen, die ijsjes, sigaretten en wat dies meer zij verkoopt vanuit een vrieskist in zijn voortuin.

Gerdina en Han Stippel en hun dochter Dolinda, die vaak over de tong gaat vanwege haar ‘avontuurlijke’ levensstijl.

Hans Beentjes, die een glazen oog heeft maar desondanks toch in zijn eentje een illegale taxicentrale runt.

En tot slot onze burens Diandra en Purdy Brak, die aan het middenpad wonen en van wie ik eigenlijk niks weet.

3

In dit dorp staat een huis tussen andere huizen in een rijtje in een straat die Ankerstraat heet. In de voortuin een grasveldje en in de perkjes bloeiende begonia's, omheind door een ijzeren hek. Een pad van grindtegels loopt naar een donkergroene voordeur met daarnaast op een blauw tegeltje het getal 11.

Ankerstraat nummer 11. Voor de ramen hangt vitrage met daarvoor luxaflex half naar beneden dichtgedraaid, je kunt er niet naar binnen kijken. Je kunt ook achterom, dan neem je het 'middenpad', een grindweggetje dat tussen de huizen van Rolton Wekenborg en Diandra en Purdy Brak door loopt. Je loopt het pad af tot je niet verder kunt, dan ga je naar links en zie je een kleine garage van hout, afgewerkt met teer. Daarin staan een werkbank met een bankschroef, een kast met verfpotten en een oude kachel. Overal liggen doeken met vet en olievlekken. Op de grond liggen grijze tegels, ook met olievlekken, aan de muur boven de werkbank hangt gereedschap, een vijl, een zaag, een waterpomptang, schroevendraaiers, moeren, sleutels en een glanzende luchtbuks. Het ruikt er naar teer en benzine. Dan kom je bij een hek, als je daar doorheen loopt komt je weer op een pad van tegels dat door een zanderige tuin loopt, er bloeien goudsbloemen en er staat een grote laurierboom. Je komt weer bij een hek, en dan ben je aan

de achterkant van Ankerstraat nummer 11. Daar staat nog een schuurtje met daarin fietsen, tuinstoelen, regenkleding, wasknijpers en een motorblok. De keuken met geel met zwart gemêleerde tegels aan de muur en op de keukenvloer. Een wit keukenblok, een granieten aanrechtblad, een tafeltje en een stoel. Een koelkast, een gasfornuis, een inbouwkast en een kruidenrekje aan de muur. In de gang vind je de kleine kelder met een voorraadje levensmiddelen, een kapstok met daaronder een poef in de vorm van een kameel voor handschoenen en sjaals, een melkbus voor paraplu's en aan de muur een barometer en een spiegel.

In de huiskamer liggen oranje tapijttegels. Er staat een zwartleder bankstel met twee fauteuils, een salontafel van hout en glas, een televisiemeubel en een donkere, houten eettafel met bijpassende stoelen. Aan de muur hangt een koeienvel, zwartbont. In het midden van de kamer staat een gas-kachel met een ijzeren kap en een raampje waardoor je in de winter de vlammen kunt zien dansen. Een grote houten kast met houtsnijwerk waar een bolle gemberpot en twee vazen van Delfts blauw op staan. Een kleine buffetkast van donker hout met daarin een Douwe Egberts-theeservies met afbeeldingen van Japanse vrouwen, huizen en bonsaiboompjes. Op de muur jarenzeventigbehang met groengrijze bloemen. Tot slot: een elektrisch orgel met een gehaakt kleedje op de klep.

Op de trap naar boven ligt een donkerblauwe loper met gele krullen. Boven zijn drie slaapkamers, een badkamer met een lavet voor het wassen en douchen, en een wasmachine. Op de overloop hangt een touwtje uit het plafond, als je daar-

aan trekt gaat er een luikje open en komt er een trap naar beneden, en dan kun je naar de vliering onder het dak klimmen.

Achter het huis loopt een dijk met daarachter een scheepswerf met de veelbelovende naam 'De Hoop'. Even verderop is een haventje waar schippers met hun vrachtschepen kunnen overnachten.

Langs dit dorpje stroomt de Rijn kalm en onverstoorbaar met haar duwbakken gevuld met kolen of hout op weg naar avontuurlijke plekken, ver weg van hier.

4

Op een avond ben ik hiernaartoe gerend in mijn pyjama en op blote voeten.

Ik word wakker, ik ben alleen en ik ben bang. Ik ben vaak bang en word veel alleen gelaten in het huis waar ik woon met mijn vader en moeder op de Vaartweg nummer 6.

Mijn vader en moeder zijn nog jong, ze waren zestien en negentien toen ze verliefd werden en al heel snel kwam ik. Het leek iedereen het beste dat mijn vader en moeder gingen trouwen, ook al hadden ze daar zelf eigenlijk helemaal geen zin in. Ze gingen veel liever dansen in een discotheek of rondhangen met hun vrienden, maar nu ik in de buik van mijn moeder zat kon dat niet meer.

Ik was niet de bedoeling maar ik kon ook niet zomaar weggetoverd worden, dus kwam er een bruiloft. En er kwam een huis. Twee-onder-een-kap. Met aan de ene kant tante Trees en ome Stef en hun kinderen en aan de andere kant tante Annie en ome Joop en hun kinderen. Ik word dus vaak alleen thuisgelaten als mijn vader en moeder dingen willen doen zonder mij. Als ik als baby alleen in huis lig hoort tante Trees mij huilen en dan waarschuwt ze tante Annie, en tante Annie waarschuwt mijn opa en oma van mijn vaderskant die in een ander dorp wonen. Mijn opa komt me dan halen, maar soms

doet de politie dat, dan rammen ze de keukendeur in.

Het huis waar ik met mijn vader en moeder woon is groot met een donkerrood lederen bankstel, een televisie, een kamer-tje voor mij, een koelkast, een oven, een eethoek, een fornuis, eigenlijk alles dat nodig is voor een volwassen grotemensenleven. Aan de keukendeur hangt een windgong van metalen buisjes. Als er een zuchtje wind door de buisjes waait klinkt er een hoog tingelend geluid door het huis. Mijn moeder heeft de gong daar gehangen zodat ze hoort wanneer mijn vader thuiskomt.

Mijn vader drinkt veel en vaak, en dat maakt hem boos en agressief, en dat maakt mijn moeder weer bang en kwaad, en ik word dan weer bang van mijn moeder. Mijn moeder wordt snel kwaad en raakt dan weleens overstuur. Soms slaat ze me, als ze het ook allemaal even niet meer weet. Soms sluit ze me op in mijn kamer of in de kelder, daar word ik ook bang van. Het ruikt muf in die kelder, het is er koud en donker. Ik zit op de bovenste tree van de trap met mijn rug tegen de deur en hoop dat ik er snel weer uit mag. Ik probeer aan leuke dingen te denken, zoals mijn nieuwe jojo, die licht geeft, of dat ik laatst een lange snottebel van mijn neus tot aan de vloerbedekking had. Daar moest mijn vader om lachen.

Hij is groot, twee meter drie, hij kan me met één hand optillen. Soms doet hij dat ook. Dan houdt hij me hoog boven zijn hoofd. Hij heeft een snor en een kunstgebit, dat hij soms in een glas met water stopt, dan praat hij opeens heel anders. Als hij gedronken heeft praat hij ook heel anders. Langzamer en lager, en soms begint hij te schreeuwen.

Ik ben ook bang voor mijn vader, want hij slaat mijn moe-

der en ik hoorde laatst toen ik boven met mijn boomhuis zat te spelen dat hij haar spullen in de fik gaat steken als ze niet doet wat hij zegt. Ik hoop maar dat ze doet wat hij zegt.

Mijn moeder zegt vaak dat mijn opa en mijn vader klootzakken zijn. Als ik het ook zeg hoef ik eten dat ik niet lekker vind van haar niet op te eten. Ik zeg het zacht als we bijvoorbeeld lever eten en hoop dan dat niemand me hoort. Ik wil het niet zeggen, maar van lever moet ik overgeven dus zeg ik het toch maar. Laatst wilde ik het niet zeggen omdat ik het niet nodig vond, ik werd er verdrietig van. Toen at ik mijn lever op en niet lang daarna moest ik overgeven. Mijn moeder werd kwaad en gaf me een klap in mijn gezicht.

Mijn moeder is klein, ze komt uit Duitsland, ze praat vaak Duits tegen mij. Ze draagt mooie kleren. Ik kijk vaak naar de Duitse tv tot ik naar bed moet.

Laatst heb ik in een hoekje van mijn slaapkamer geplast omdat ze me daar opgesloten had. Ik riep wel dat ik naar de wc moest, maar er was niemand thuis. Nu zit er een vlek in het tapijt. Ik heb ook vaak honger. Mijn vader kan koken maar hij is vaak weg. Dan kookt er niemand. Ik maak een bordje ketchup en dat lepel ik naar binnen. Ik hou van ketchup.

*

Echt eten doe ik bij tante Annie. Ze heeft zelf drie kinderen met ome Joop, ze zorgt een beetje voor mij als het thuis uit de hand loopt.

Tante Annie is een geweldige kok: aardappels, groente,